

15.12.2007., subota CRNI BLOG KOMUNIZMA

<http://www.blog.hr/print/id/1623797277/genocid-u-proljece.html>

<http://crniblogkomunizma.blog.hr/2007/12/1623797277/genocid-u-proljece.html>

GENOCID U PROLJECE

"Nikad više nećemo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi ćemo našu kući provjetriti tako, da zauvijek nestane onog smrada, koji ne smije kužiti našu zajedničku kuću - slobodnu, federativnu Jugoslaviju" (J.B. Tito, "Vjesnik", 25.5.1945., br. 30, str. 4)

U svetoj noći na Badnjak 1945. godine je u hrvatskim obiteljima vladala nevjerojatna pustoš jer gotovo da i nije bilo obitelji kojoj nije nedostajao barem jedan njezin nestali član.

SVAKI ŠESTI HRVAT NIJE ŽIV DOČEKAO BOŽIĆ 1945. VEĆ JE POSTAO ŽRTVOM JUGOSLAVENSKOG KOMUNISTIČKOG GENOCIDA !!!

Unatoč radosnoj vijesti o Isusovu rođenju je Božić 1945. bio najtužniji u cjelokupnoj milenijskoj povijesti hrvatskog naroda. Kada se hrvatskim žrtvama pribroje i židovske žrtve holokausta, hrvatski politički narod je u samo četiri godine doživio dvostruki genocid, i samo je čudo da Hrvati danas uopće postoje, s obzirom na treći genocid kojim su bili izvrgnuti od strane Miloševićeve i Kadijevićeve bande 1990. - 1995. godine.

Genoci u pravilu počinje u proljeće. Njemački nacisti su na berlinskom jezeru Wannsee odlučili u kasnu zimu 1942. o primjeni tajnog plana "Endlösung" ("Konačno rješenje") kojim su donijeli odluku o ubrzanju genocida nad židovskim narodom, i da židovske civile iz Europe ubiju gušenjem plina "Cyklon B" u koncentracijskim logorima smrti na području okupirane Poljske, i da posmrtno ostatke na prevaru ubijenih ljudi spale u specijalno izrađenim pećima. Bio je to do tada u modernoj ljudskoj povijesti nevjerojatno stravični način tvorničkog ubijanja ljudi koji je po metodi nadmašio i genocid u sovjetskom sustavu koncentracijskih logora Gulag. "Endlösung" počeo je u proljeće 1942. godine. Finale holokausta nad Židovima u NDH bio je u proljeće 1943. godine kada su polazile kompozicije vlakova iz Zagreba prema Auschwitzu; u Srbiji u proljeće 1941. nisu vlakovi kretali prema okupiranoj Poljskoj jer su srbijanske vlasti "konačno rješenje" židovskog pitanja u cijelosti obavile u Beogradu, u koncentracijskim logorima "Banjica" i "Sajmište" u kojima je ubijeno preko 90 posto srbijanskih Židova; eksterminacija Židova je u Srbiji počela odmah po padu Jugoslavije, u travnju 1941. godine, dakle, u proljeće. Srpsko "konačno rješenje" bosanskih muslimana i hrvatskih katolika u Bosni počelo je također u proljeće, 1992. godine, u koncentracijskim logorima "Omarska" i Keraterm". Genocid u Ruandi nad narodom Tutsi počeo je također u proljeće, 1994. godine. Genocid nad Hrvatima u obnovljenoj Jugoslaviji počeo je 1945. godine - u proljeće. Proljeće je po svemu sudeći nesretno godišnje doba za ljudski rod iako je to doba buđenja prirode. Očito zao i umišljeni čovjek misli da je jači od prirode, ali to je račun bez krčmara, jer sve se plaća, sve se vraća u životu ljudskoga roda. Sve u svemu, ljudi, čuvajte se proljeća!

Novi šef jugoslavenske države, i šef komunističke partije, Josip Broz Tito, maršal, održao je 20. svibnja 1945. u Varaždinu, na Kapucinskom trgu, pred hrvatskim građanima, natjerani od tajne policije na dolazak na trg, genocidni govor u nazočnosti svojih partizanskih generala Aleksandra Rankovića, šefa tajne policije, i Kosta Nađa, i poručio je tadašnjim Hrvatima, ali i budućim hrvatskim naraštajima sljedeće:

Tito je rekao da "(...) u Varaždin nije došao službeno, niti da govori o politici, već da obiđe jedinice Jugoslavenske armije koje u okolici obavljaju važne zadaće na konačnom obračunu s hrvatskim smradom". Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je "da će u novoj komunističkoj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame".

Zločinačka organizacija koja je imala plan o istrebljenju hrvatskog naroda, i koja je određenim jedinicama Jugoslavenske armije i tajne policije zapovjedila genocid nad hrvatskim narodom, sastala se u okupiranom Zagrebu, tjedan dana nakon službenog završetka Drugog svjetskog rata:

Josip Broz, zvan "Tito" je već 14. svibnja 1945. u Zagrebu predsjedao sastankom štaba I. armije /prvobitne Prve proleterske brigade/ i II. armije Jugoslavenske armije kao i Glavnog štaba Hrvatske, kojima su zapovijedali generali Koča Popović, Peko Dapčević i Ivan Gošnjak /ratni zapovjednik Glavnog štaba Hrvatske bio je do 1945. godine sekretar CK KPH Andrija Hebrang/. Sastanku su bili nazočni članovi partizanske tzv. "Narodne vlade Hrvatske" na čelu sa partizanskim generalom Vladimirom Bakarićem, zvanim "Mrtvac". Sastanku je ispred jugoslavenske vlade nazočio boljševik Edvard Kardelj zvan "Bevc". Prema svjedočenju sudionika navedenog sastanka zločinačke organizacije, načelnika Vojnosudskog odjela II. armije, Gabrijela Divjanovića (poslijeratnog dugogodišnjeg direktora zagrebačke zvjezdarnice), glavne teme sjednice bile su:

osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za istrebljenje Hrvata, određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih kolona smrti, pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta, i organizacija masovnog ubijanja Hrvata. Tijekom sjednice posebno se isticao politkomesar I. armije "JNA", velikosrpski koljač Mijalko Todorović, sredinom svibnja 1945. organizator i izvršitelj pokolja hrvatskih rodoljuba u Zagrebu i okolici. Mijalko se pred vrhovnim komandantom "drugom" Titom hvalio da je po zagrebačkim stratištima "vlastoručno poklao više ljudi nego tijekom cjelokupnog dosadašnjeg rata zajedno...".

Prema partizanskom tisku, Tito je u zagrebačkoj okolici boravio od 19. svibnja 1945. na dalje. Maršal Tito je tijekom dvodnevnog puta po sjeverozapadu Hrvatske obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice, i razgovarao s ubojicama koji su izvršili "likvidacije". Potom je 21. svibnja došao u Zagreb i isti dan održao govor na Trgu svetog Marka. Sljedeća tri dana je, u hrvatskom gradu Kumrovcu rođeni, Josip Broz Tito boravio u glavnom gradu Hrvatske, u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno zapovijedao masovnim ubijanjem Hrvata.

U masovnim ubojstvima nad Hrvatima su Srbima sekundirali i neki Hrvati koji su odbacili hrvatstvo u zamjenu za jugoslavenstvo. U Zagrebu se na dan "oslobođenja" 8. svibnja 1945. našlo, uz oko 180 tisuća njegovih (izvornih) stanovnika i oko 200 tisuća hrvatskih ratnih izbjeglica, dok je druga skupina hrvatskog naroda u gotovo polumilijunskom broju napustila Zagreb do 8. svibnja 45' u pravcu Zapada, prema slovensko-austrijskoj granici. I jedna i druga skupina mase hrvatskog naroda je u sljedećih nekoliko tjedana praktički masakrirana i decimirana, gotovo uništena.

Uz ideološki uzrok genocida nad Hrvatima (komunistička revolucija) postoji i rasni uzrok, uvjetovan velikosrpskom frakcijom unutar jugoslavenske komunističke partije. Žrtvom jugokomunističkog terora palo je 1945. godine preko pola milijuna hrvatskih civila i ratnih zarobljenika. Kakva je hajka vladala prilikom istrebljenja Hrvata uočljivo je iz "depeše Vrhovnog štaba Jugoslavenske armije br. 124", od 15. svibnja 1945. godine, upućena "Odjeljenju za zaštitu naroda" za Hrvatsku, u kojoj šef OZNE za Jugoslaviju, Aleksandar Ranković, izražava nezadovoljstvo navodno malim brojem likvidiranih ljudi u Zagrebu, svibnja 1945. godine:

"Vaš rad u Zagrebu je nezadovoljavajući. Za 10 dana u oslobođenom Zagrebu streljano je samo 200 bandita. Iznenaduje nas ova neodlučnost za čišćenje Zagreba od zlikovaca. Radite suprotno od naših naređenja jer smo rekli da radite brzo i energično i da sve svršite u prvim danima. Zaboravljate da u Zagrebu ima skoro milion stanovnika i da se tu slegao sav ustaški aparat koji je bježao iz unutrašnjosti pred našom vojskom (...) Ranković" (Izvor: HDA, Zagreb, 1491, 2.49/3)

Navedena svjedočanstva o zločinima jugoslavenskih komunista, kao i opis zločina koje je zapovijedio maršal Tito i koje su izvršile zločinačke partizanske jedinice i partizanski počinitelji neka hrvatskom narodu i cijelom svijetu bude opomena o zlu koje su ljudi učinili ljudima, na osnovi zločinačke ideologije marksizma i totalitarnog komunizma i socijalizma, te na osnovi zločinačke velikosrpske ideologije. Neka i dole opisani organizirani zločin bude opomena (naivnim) Hrvatima u bilo kojemu dobu u budućnosti kad god budu u (ne)prilici slijediti neku političku zločinačku ideologiju koja obećava med i mlijeko i koja dijeli hrvatski narod, te koja Hrvatsku vodi u propast. ("Propast tvoja nalazi se u tebi - Izrael!" Stari zavjet)

Dole opisani istiniti događaji služe tome da se partizanski zločini ne zaborave, i zato da se razotkriju laži koje partizanski ratni veterani i njihovi simpatizeri šire u Hrvatskoj i nakon pada komunizma i sloma Jugoslavije kada su 1990. godine nekadašnji jugoslavenski komunisti hrvatske nacionalnosti preuzeli od režima komunističke partije vlast u Hrvatskoj, nakon čega su pokušali, manje više uspješno, sakriti sve titoističke zločine, a kada su kosti hrvatskih mučenika praktički same "progovorile" iz masovnih grobnica u kojemu su ih ostavili demokratski predstavnici Republike Hrvatske, na vlastitu sramotu, nekadašnji komunisti, na vlasti u Republici Hrvatskoj, i njihovi simpatizeri s ljevice koji se griju uz vlast ili obnašaju dužnosti u vlastima obnovljene hrvatske države, relativiziraju zločine komunizma, i izruguju se žrtvama komunizma, ujedno optužujući nastojanja onih demokrata i anti-komunista koji nastoje iznijeti na svjetlo dana zločine koje su Titovi partizani počinili. Partizanski ratni veterani hrvatske nacionalnosti u pravilu se nisu ogradili od ratnog zločinca maršala Tita, i ne žale što je počinjen genocid nad hrvatskim narodom. Pijetet prema žrtvama pripada svim žrtvama koje su stradale u Drugom svjetskom ratu, kako Srbima, tako i Romima, tako i Židovima, ali tako i Hrvatima!

Maršal Tito zapovijeda, i osobno obilazi masovna stratišta, dijeli pohvale povodom ubijanja ratnih zarobljenika, i osobno vrši inspekciju i promatra egzekucije...

Prema svjedočanstvu oficira "Odjeljenja za zaštitu naroda" Jugoslavenske armije i KPH, Dragutina Rafaja (koji je metkom u potiljak smaknuo teške ranjenike iz zagrebačkih bolnica nad jamom Jazovka), Tito je obišao komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata, "Dubovac" i tamo zatekao tisuće Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Komandantu logora je naredio "ubrzavanje dinamike ubijanja uključivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banije, i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u sprska sela". U gradu Sisku je posjetio sličan, no nešto manji logor "Viktorovac", i također naredio ubijanje uz pomoć okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE Ivana Krajačića, zvanog "Stevo", bravar i maršal Tito više je puta obišao zagrebačke logore partizanskog režima, i izrazio nezadovoljstvo sporošću "likvidacije". Od Krajačića i ministra zdravstva komunističke tzv. "Narodne vlade Hrvatske", Aleksandra Koharevića, zatražio je detaljan popis pobijene "hrvatske ranjeničke đubradi" iz zagrebačkih bolnica, jer je načuo da je nekima pošteđen život. Spomenuta dvojica ubojica odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesničkim posteljama, i potom su svom vrhovnom komandantu postavili popis smaknutih ranjenika iz svih 11 tadašnjih zagrebačkih bolnica. Ukupan broj ubijenih hrvatskih ranjenika iznosio je 4.791. Prilikom ponovnog dolaska u Zagreb, Tito je u ponedjeljak 4. lipnja 1945. primio zagrebačkog nadbiskupa Stepinca, a sljedeći dan i papina izaslanika Marconeja. Tog dana je capo di tutti capi jugokomunističke zločinačke organizacije obišao bolnicu "Rebro" u Zagrebu gdje su se liječili partizanski ranjenici, ali gdje su do ulaska partizana u Zagreb bili liječeni i hrvatski ranjenici, civili i vojnici Nezavisne Države Hrvatske. Pri tom se zanimao da li je bolnica dok kraja očišćena od "hrvatske bande". Zapovjednik vojne bolnice "Rebro", partizanski kapetan Julius, svom je vrhovnom komandantu podnio sljedeći raport: "Hrvatske bande više nema. Smještena je dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje", pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku.) Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja brzojavom ispričao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu. U petak, 25. svibnja 1945. je Tito u Zagrebu svečano proslavio svoj navodni rođendan. Prema Divjanovićevu

svjedočanstvu, maršalovi najbliži suradnici priredili su mu u ime rođendanskog poklona "drugarsko" iznenađenje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici u Zagrebu, i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izručene članove posljednjeg saziva vlade Nezavisne Države Hrvatske na čelu sa gospodinom Nikolom Mandićem i književnikom Milom Budakom, nekadašnjim doglavnikom Nezavisne Države Hrvatske, i veleposlanikom NDH u Berlinu. Svojoj je pratnji Tito ponosno pokazao ćeliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren za vrijeme tzv. "Bombaškog procesa" u Zagrebu, 1928. godine kada je od strane suda presuđen zbog terorističke djelatnosti na kaznu zatvorom u trajanju od pet godina. Godine 1941. nastavio je s terorističkom djelatnošću, a 1945. godine je Tito na čelu zločinačke organizacije zapovijedao i nadgledao zločin genocida nad hrvatskim narodom. Potom se odvezao na rođendansku proslavu koja je trajala dugo u noć i završila teškim opijanjem sudionika.

Tito je potom odlučio na revolucionaran način riješiti pitanje velikog broja hrvatskih ratnih izbjeglica zatečenih u Zagrebu i bližoj okolici. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, konac rata je dočekaao s preko 600 tisuća ljudi, pretežito izbjeglica s opustošenih područja Nezavisne Države Hrvatske. Nakon uzmaka hrvatske vojske s gotovo polumilijunskim zbijegom hrvatskih civila u Sloveniju i Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220 tisuća svjetovnih izbjeglica. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu, Tito je u subotu, 26. svibnja naredio "da se ova cjelokupna hrvatska izbjeglička banda izbacila iz grada" i pod oružanom pratnjom jedinica regularne armije, te vojne tajne službe OZNE, i specijalne zločinačke jedinice "KNOJ" usiljenim marševima ili vlakovima organizirano sprovede u zavičajna mjesta. "Putem ili po prispjeću u zavičaj, hrvatski je smrad trebalo bez milosti likvidirati, jer su oni većinom bili narodni neprijatelji". Komandant grada, Većeslav Veco Holjevac, isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užeg gradskog područja, u prihvatnoj stanici Crvenog križa kod Glavnog kolodvora, te veći, za izbjeglice iz okolice grada, u psihijatrijskoj bolnici Vrapče. Partizanska horda je potom, usred Zagreba, i ne zazirući od zgražanja javnosti, počela s pljačkom, silovanjem, nasilnim odvođenjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom činili starci, žene i djeca. Prema svjedočenju Koče Popovića i Gabrijela Divjanovića, Tito je nakon proslave rođendana na nagovor generala Rankovića naredio da se za odmazdu ubiju svi hrvatski mladići rođeni između 1924. i 1927. godine u gradu i okrugu Zagrebu koji nisu zarobljeni u završnim operacijama Drugog svjetskog rata prilikom povlačenja Oružanih snaga NDH prema Zapadu. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uobličila u znamenitu "Naredbu br. 7". Tom naredbom je Komanda grada uspjela podlo namamiti 7.800 mladića, starih između 18 i 21 godine, koji su se kojegdje skrivali, da se jave radi tobožnjeg "novačenja u Jugoslavensku armiju". Odmah po partizanskom "novačenju", izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici broj 63, mladići su stavljeni pod oružanu stražu i sprovedeni u logore "Maksimira" i "Prečko". Odatle su noću, podijeljeni u dvije skupine, u četveroredovima odvedeni na usiljeni marš smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor "Kovin" u Vojvodini. Nakon neizrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2.200, a u Zagreb se vratilo svega 58.

"Vjesnik narodne fronte Hrvatske" u nedjelju 27. svibnja donio je vijest da "Tito ovih dana u pratnji generala Rankovića obilazi okolicu Zagreba", bolje reći zapovijeda pokoljem Hrvata širokih razmjera koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZNE i sudionik pokolja u okolici grada Krapine nedaleko Zagreba, a kasnije i pokajnik, Mladen Šafranko, posvjedočio je dru. Zoranu Božiću, da je Tito dan, dva nakon svog rođendana obišao zatvor OZNE u Krapini, koncentracijske logore u Mirkovcu i Oroslavlju, te stratišta u Đurmancu i na maceljskoj gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isključivo između 26. i 28. svibnja 1945. godine. S udaljenosti od kojih 300 metara maršal Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonito uhićenih hrvatskih civila (svjetovnih osoba). Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama. Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagrne zemlja. Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja iz Zagreba otišao u Ljubljanu gdje je istoga dana održao brojno posjećen govor. Prema svjedočenju borca iz pratećeg bataljuna, Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin rov na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju gdje je "nakon koljačkog raporta" izrazio zadovoljstvo

metodologijom ubijanja. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna, i potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, od 28. svibnja do 2. lipnja 1945. godine kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo Rimokatoličke crkve na čelu s biskupom Salis-Sevisom. Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, 1. lipnja, Tito je, prema svjedočenju dobrovoljca Jure, s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu hrvatskih i slovenskih ratnih zarobljenika na Kočevskom rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja.

Koča Popović je postao svjestan stvarnog razmjera pokolja nad Hrvatima navodno tek kad je na položaju načelnika "Glavnog štaba JNA" od Tita dobio tajnu naredbu za uništenje svih pisanih tragova o pokoljima 1945. godine. U tajnu operaciju uklanjanja dokaza o jugoslavenskom genocidu nad hrvatskim narodom bili su uključeni "XII. Odelenje JNA" (služba sigurnosti), "personalna uprava JNA", "Vojnoistorijski arhiv" (vojno-povijesna pismohrana), "Savezni zavod za statistiku" jugoslavenske vlade, te tajna služba i državna tajna policija "Ured za državnu bezbednost" (UDBA) i njezine specijalne ispostave zvane "Instituti za historiju radničkog pokreta", kao na pr. "Institut za historiju radničkog pokreta" u Zagrebu. List po list, broj Hrvata smaknutih 1945. godine popeo se na pola milijuna ili drugim riječima, jugoslavenske vlasti ubile su svakog tadašnjeg šestog živućeg Hrvata. Pokušavajući poljuljat autoritet svog samovoljnog vrhovnog komandanta, tadašnji jugoslavenski ministar unutrašnjih poslova Aleksandar Ranković izveo je u veljači 1952. godine političku diverziju, i objavio izvješće u kojemu je navedeno:

"Kroz naše je logore i zatvore između 1945. i 1951. prošlo 3,777.776 logoraša i zatvorenika, a broj likvidiranih narodnih neprijatelja iznosi 586.000".

Post je objavljen 15.12.2007. u 17:20 sati.

KOMENTARI

- [Pero Panonski](#)

Ali Tito nije znao .... Barem tako SUBNOR tvrdi ...
To su vikali i oni u gulazima, da Josif nije znao i da Josif ne bi dopustio da se to zbiva ...
Josip, Josif ... Razlika u jednome slovu ....

16.12.2007. (23:57) - _ - _ - _ -

- [tragicnamisao](#)

Tito je za to nedvojbeno znao, smatrao je da treba zadati težak udarac neprijateljima i dati satisfakciju pobjednicima. S gledišta pragmatične politike, Tito je eliminirao svoje osobne neprijatelje, neprijatelje države i sustava koje je gradio i time pomogao sebi da postane istinski Bog nove države. S gledišta humanizma i morala, Tito je notorni zločinac.

Inače, brojke su vjerojatno točne, ali u progonima nakon rata stradali su i drugi narodi Jugoslavije, i Srbi i Crnogorci, logično je da je Tito prije svega želio istrijebiti četnike jer su oni ipak bili najveća prijetnja za vlast.

U žrtve koje si naveo treba svakako pridodati sve političke zatvorenike u NDH, Hrvate proganjene od režima NDH, borce protiv fašizma u Dalmaciji i Istri.

Što sa Srbima iz NDH? Jesu li i oni dio hrvatskog političkog naroda i ako jesu kako tretirati sve što se dogodilo u NDH? Dolazimo li tu do apsurdne situacije?

I šta je s tim komentiranjem na tvom blogu? Napatih se dok ovo prihvati.

17.12.2007. (16:15) - _ - _ - _ -

- **av**

kakav Tito razbojnik je bio
i zlocinstva kakva je cinio
Hrvatska ce njega proklinjati
dokle budu zivjeli Hrvati

17.12.2007. (20:57) - _ - _ - _ -

- [CRNI BLOG KOMUNIZMA](#)

@Tragična misao... Što sa Srbima iz NDH?..kako sve tretirati što se dogodilo u NDH?
Trebao bih možda zasebni post da odgovorim na pitanja, možda ga i napišem, ali ukratko mislim da su Srbi sa današnjeg područja RH dio hrvatskog političkog naroda, politički Hrvati. Druga je stvar što se trećina Srba iz RH dala od Beograda instrumentalizirati, pa su 1990. sudjelovali u pobuni protiv svoje domovine Hrvatske. Isto je bilo i 1941. godine kada su se Srbi s područja NDH

pobunili protiv NDH kao države, a ustaški režim je bio samo izgovor za pobunu; da je vlast u NDH 1941. preuzeo Maček i HSS, opet bi bilo srpske pobune. Srbi su bili alergični" na hrvatsku državu, kakva god bila. Bili su bijesni što je 1941. nestala Jugoslavija, i svu krivnju za njen nestanak pripisali su Hrvatima koje su žigosali kao "izdajnike" i "kvislinge", kako u četničkoj, tako i u partizanskoj propagandi, iako Jugoslaviju 1941. nisu srušili ustaše nego osovinske snage Njemačka i Italija; većinu partizana 1941. na području NDH čine Srbi, a četnici tako i tako; i jedni i drugi su digli oružani ustanak protiv NDH, partizani 22. lipnja 41', četnici 27. srpnja 41', te su i jedni i drugi 1941./1942. pobili preko 10 tisuća hrvatskih civila na području NDH, a ustaški režim djelovao je retroaktivno, t.j. vršio je odmazdu nad Srbima, nad srpskim civilima koji su u većini slučajeva pružali logističku potporu partizanima i četnicima, kao na pr. na Kozari, što ne opravdava zločin koji je nad srpskim civilima počinjen. Na pr. NDH je potpisala međunarodnu konvenciju o postupanju sa civilima i ratnim zarobljenicima u uvjetima rata, ali se nje ustaški režim na čelu s Pavelićem nije držao jer je oko 18 tisuća srpskih seljaka s Kozare odveo u jasenovački logor gdje su ubijeni; međutim, to je bila odmazda za teror koji su Srbi vršili tijekom 41' i 42' u području Kozare, a u svibnju 42' su pobili preko 400 Hrvata i muslimana iz Prijedora i okolice, i to na divljački način, hladnim oružjem, i metkom u potiljak i čelo. Jednom su pitali Slavka Goldsteina u Jutarnjem listu, da li je Pavelić iamo kakav plan o istrebljenju Srba. Odgovorio je da nije imao, i slažem se s tim; jedini organizirani zločin od strane ustaškog režima bio je zločin prema Židovima u NDH; slažem se da su postojale političke žrtve u NDH, politički progoni, politički zatvorenici, pa i među Hrvatima (komunistima), ali su i neki ustaški dužnosnici likvidirani od Pavelića, kao na pr. šef obavještajne službe NDH, Vlado Singer, ali ne zato što je bio židovskog podrijetla nego zašto što je Pavelića kritizirao po pitanju ljudskih prava i dr. Titov antifašistički pokret u stvarnosti nije bio antifašistički nego je to bio jedan anti-hrvatski pokret jer je NDH predstavljala prepreku obnovi Jugoslavije, a time i instalaciji komunizma. I četnici su postali žrtvom titoizma, ali u vrlo "malom" broju, ispod 10 tisuća je likvidirano 1945. i to je partizanski ratni zločin, ali većina četnika je 1944. integrirana u Titovu vojsku. Hrvati su, međutim 1945. doživjeli partizansko-komunistički jugoslavenski genocid, a i 20 tisuća slovenskih ratnih zarobljenika je likvidirano od strane partizana 1945. godine, ali jedino su Hrvati likvidirani zato što su Hrvati. Inače, za vrijeme Drugog svjetskog rata su četnici ubili 31 tisuća Hrvata, i 32 tisuće bosanskih muslimana, a na konto partizana ide nepoznati broj hrvatskih žrtava, ali preko 10 tisuća; na pr. u Travniku su partizani u listopadu 1944. ubili 800 hrvatskih zarobljenika (vojnika i civila), zatim, u Tuzli 1944. nekoliko stotina, zatim u Derventi 1942. oko 300 Hrvata (katolika), zatim u Sošicama na Žumberku 1943. su partizani strijeljali 218 hrvatskih ratnih zarobljenika; u biti, partizani nisu nikada ni imali ratne zarobljenike, isto kao i četnici, jer su ih uvijek ubijali na licu mjesta. Za srpske žrtve u NDH pravnu odgovornost snosi ustaški režim, ali krivi su i oni koji su ih nagovorili na ustanak, dakle, četnički i komunistički pokret, a oba pokreta su se za vrijeme rata ponašali kao terorističke organizacije, a ustaški pokret je za vrijeme rata svojim odmazdama također djelovao teroristički, ali je mržnja četnika i partizana bila prvenstveno usmjerena prema hrvatskoj državi, a Hrvati među partizanima prihvatili su jugoslavenstvo, i pridružili se toj mržnji, što se primjećuje i danas kod partizanskih ratnih veterana u Republici Hrvatskoj. (SUBNOR iz RH je u lipnju 1991. podržavao JNA-generalu Blagoja Adžića na kongresu Subnora u Beogradu, i pridružio se vrhušci JNA da sruši vlast u Hrvatskoj koja je signalizirala da od Hrvatske učini državu). Isto je bilo i 1941. godine kad je stvorena NDH. Mržnja prema Hrvatskoj kao državi bila je motor koji je pogonio četnike i partizane, a ustaški režim i njegovi zločini samo su izgovor za uništavanje hrvatske države, kako 1941. tako i 1991. godine. PS: pokušat ću napisati jedan post o 1941. godini.

17.12.2007. (23:50) - _ - _ - _

- [tragicnamisao](#)

Slažem se da je pobuna Srba u Hrvatskoj počela prije ustaških zločina i da je bila usmjerena protiv hrvatske države kakva god ona bila. Pobuna je počela i protiv Banovine Hrvatske, a pobuna bi se dogodila da je Hrvatska bila najslobodnija zemlja na svijetu.

Čak i Ivan Šibl u svojim ratnim dnevnicima piše kako je u kućama kojima je spavao na Baniji u zimu 41/42, mnoštvo kućnih ukrasa bilo u obliku grba Karađorđevića. Tek kada je ojačao komunistički i jugoslavenski karakter ustanka, naredili su da se maknu takvi ukrasi. Mada, je Karađorđevića i danas prepuna Banija. Slažem se dakle, da su ustaški zločini bili odmazda, ali oni su prevršili svaku mjeru i dali Srbima pokriće za sve što se kasnije dogodilo.

Samo djelomično se slažem da je partizanski pokret bio antihrvatski. Nema dvojbe da je u njemu bilo ljudi koji su zaista mrzili Hrvate i kojima je to mogao biti jedini motiv ratovanja. Ipak, što sa Dalmacijom i Istrom gdje je partizanski pokret zaista bio pokret protiv fašizma i za oslobođenje. U hrvatskoj književnosti teško ćemo naći većeg domoljuba od Vladimira Nazora koji je opisao i svoj ratni put od Vrginmosta do Crne Gore. Sumnjam da bi se Nazor ikada pridružio pokretu koji je antihrvatski. Ako ništa drugo, zato mislim da nije potrebna demonizacija partizanskog pokreta. Zbog Dalmacije i Istre, zbog Nazora i njemu sličnih i zbog onoga što im je bila alternativa.

I da, Srbi iz područja današnje, odnosno nekadašnje SR Hrvatske jesu dio hrvatskog političkog naroda bez obzira šta oni mislili o tome i šta poduzimali da to ne budu.

18.12.2007. (13:09) - _ - _ - _

- [CRNI BLOG KOMUNIZMA](#)

Upoznat sam sa ratnim dnevnicima generala Ivana Šibla, Tuđmanovog pretpostavljenog u partizanskom "10. korpusu zagrebačkom". Slažem se da je ustaški režim prevršio svaku mjeru, i ne ublažavajući odnosno ne relativizirajući ničije žrtve pitam se što bi bilo tko od nas, današnjih ljudi napravio 1941. godine da je bio suočen s dvostrukim oružanim ustankom u jednoj državi? Kako odgovoriti na sustavno ubijanja civila od strane četnika i slično takvo ubijanje od strane partizana? Uspoređivao sam situacija na pr. s vijetnamskom, dakle, kako su se Amerikanci ponašali, i južnovijetnamski desničarsko-vojnički režim. Oni su spaljivali čitava sela za koja su samo posumnjali da ih komunistički Vijetcong koristi kao logističke baze, a stanovnike tih sela, one preživjele, preseljavali su; u jednoj akciji od CIA je na pr. ubijeno 10 tisuća južnovijetnamskih seljaka koji ni blizu nisu bili za komuniste nego su se nalazili između čekića i nakovnja, jednostano nedužni, ali takav teror ih je sve više odvlačio prema Vijetcongu. Međutim, teror prema Srbima je bio samo izgovor, Srbi bi i bez terora završili u četnicima i partizanima, i u borbi protiv bilo kakve hrvatske države, a to je 1990./1991. dokazala kada im je hrvatska vlast dala kulturnu autonomiju a oni su to bahato odbacili. Pitam se kakvu autonomiju Srbi imaju u SAD-u? Ne bih se složio da su ustaške masovne odmazde davale Srbima pokriće za sve što se kasnije događalo jer je velikosrpska frakcija unutar jugoslavenske komunističke partije izmislila "700 hiljada" srpskih žrtava u NDH; realniji broj srpskih žrtava je oko 40 tisuća; u isto vrijeme, pa i danas Srbi prešućuju svoje konc-logore u Beogradu u kojima su bez učešća njemačke službe sigurnost "SD" likvidirali 10 tisuća beogradskih i srbijanskih Židova, a da ne govorimo o udjelu srpskih partizana u genocidu nad Hrvatima 1945. godine. Mislim da je partizanski pokret bio antihrvatski jer ga treba gledati u cjelini, dakle, ne samo partizanski pokret na području Hrvatske nego i onaj u Bosni i u Srbiji i Sloveniji, i taj pokret je bio jugoslavenski pokret, u konačnici, a ne hrvatski partizanski pokret, a uz to je bio ideološki, dakle, komunistički, pod vodstvom i kontrolom komunističke partije; U Istri i Dalmaciji je partizanski pokret bio istinski antifašistički, usmjeren protiv talijanskih fašista i srpskih

četnika antifašista (takav su status dobili od Engleza, a danas od Amerikanaca, vidi dodjelu posmrtnog odličja Draži Mihajloviću od strane State Departmenta prije dvije godine), ali su ga vodili partizani hrvatske nacionalnosti, na pr. u kninskom partizanskom odredu, a njihove srpske partizanske kolege su te hrvatske partizane cinkali 1948. Titu kao "staljiniste" i svi su završili na Golom otoku; pored toga je nepoznata činjenica da je većina Hrvata iz Dalmacije dragovoljno služila u Ustaškoj vojsci (u tome pokojni otac premijera Sanadera nije iznimka), a samo manjina u partizanima; imao sam uvid u sastav partizanskih jedinica iz Dalmacije (dokumenti iz Hrvatskog državnog arhiva) i u njima Hrvati čine oko 35 posto, a Srbi oko 65 posto boraca). Vladimir Nazor je nesumnjivo veliki hrvatski književnik, ali je bio vatreni pristaša komunizma, i k tome je bio boljševik jer se tako ponašao. Činjenica je da je 1945. pozvao na linč svih onih svojih kolega književnika koji su u ratu bili na strani NDH, a tu su stradali i oni hrv. književnici koji nisu služili ustaškoj propagandi ali su za to od partizanske vlasti bili optuženi; pored toga je Nazor potpisao kao predsjednik Zavođa jedan akt kojim je ustanovljen partizanski tribunal za "Zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba u Hrvatskoj", kako se zvao, i na njemu je osuđeno 95 posto Hrvata. Nije Nazor tako nevin kao što je percepcija o njemu u našoj javnosti; pisao je pjesme u čast Titu u Staljinu makar je cijeli svijet znao već tada za Staljinove milijunske žrtve. Partizanski pokret se diskvalificirao genocidom nad hrvatskim narodom 1945. godine; postoje neki hrvatski partizani koji su se u cijelosti odrekli svoga pokreta nakon što su vidjeli u što ih je Tito 1945. uveo, naime u pakao masovnih ubojstava, a počinili su ih mladi ljudi-partizani koji su cijeli život s tim morali živjeti; mislim da su mnogi partizani hrvatske nacionalnosti jednostavno prevareni što se tiče ciljeva partizanskog pokreta; na kraju krajeva, taj je pokret uklonio na kraju i ono malo hrvatskog patriotizma u partizanima kada je uklonjen Andrija Hebrang, a Vladimir Nazor nikada nije prosvjedovao protiv toga, dok Krleža je, ali onako krležijanski, potihio i u četiri oka sa svojim kolegama. Ne smije se zaboraviti da je partizanski pokret 1945. uništio kompletnu nemarksističku hrvatsku inteligenciju, a poslije, na Golom otoku mnoge hrvatske komuniste, i na kraju, nakon Hrvatskog proljeća i ostatke hrvatske inteligencije; danas praktički ne postoji hrvatska inteligencija, što se osjeća u društvu jer narod nije svjestan gotovo ničega što se u politici događa.

18.12.2007. (22:54) - _ - _ - _ -

• [tragicnamisao](#)

Samo da dodam, hrvatska inteligencija ne postoji jer ako je netko i preživio 1945. nije preživio 71. Zato se gotovo sve gleda kroz jugoslavenske naočale. Totalitarna svijest kod većine hrvatskih intelektualaca mogla se često primijetiti, npr. kada je Haškki sud optužio novinare, a cijela akademska i stručna zajednica šuti pred političkim programima i montiranim procesima kojima su zatrpani sudovi i mediji.

19.12.2007. (19:46) - _ - _ - _ -

• [CRNI BLOG KOMUNIZMA](#)

@Tragična misao... Točna je konstatacija da hrvatska inteligencija danas ne postoji jer su intelektualci fizički likvidirani od strane ekstremne jugoslavenske ljevice, s jedne strane, i s druge strane su novi, iako smanjeni naraštaji hrvatske inteligencije ušutkani od strane te iste totalitarne ljevice koja je titoistička i projugoslavenska, i danas, te i danas ta ljevica vlada parlamentarnim životom, i medijskim prostorom, kao i na humanističkim fakultetima sveučilišta; zato se svako spominjanje hrvatske države, njezino postojanje, kako na pr. sada postojanje Republike Hrvatske proglašava "nazadnim", "ksenofobičnim", i "nacionalističkim", što god to u mozgovima

marksista/titoista nešto "strašno" značilo (pri tome zaboravljaju Titovo manipuliranje narodnim masama, to kao nije nacionalizam?), a sve što je jugoslavensko je navodno antifašističko, što je nonsens jer je titoistički režim likvidirao antifašiste kakav je na pr. bio zagebački nadbiskup Alojzije Stepinac koji je bio istinski antifašist jer je bio i antikomunist, a njegov ubojica Tito bio je, ne antifašist, nego je bio ZLOČINAC!!! Svako izražavanje mišljenja da Republika Hrvatska treba ostati samostalna, bez da se integrira u euroatlantske integracije, biva od marksističke inteligencije proglašavano "nacionalističkim" i "nazadnim", a jedini "progres" da navodno predstavlja učlanjenje u Europsku Uniju koje navodno nema alternative, a ta ista EU je bila protiv hrvatske samostalnosti od Jugoslavije, što je crimen br. 1 navedene Unije, a crimen br. 2 je izjednačavanje žrtava velikosrpske agresije s velikosrpskim agresorom. Crimen broj 3 Unije je što 17 godina ne brine što u Hrvatskoj nema pravne države, jer kad bi RH bila pravna država onda bi građani ostvarivali raznorazna prava, a jedno bitno ljudsko pravo je moći slobodno odlučivanje o budućnosti svoje zemlje, što naši građani ne mogu ostvariti jer nema pravne države (drugim riječima, nema ni slobodni i poštenih višestranačkih izbora), nema pravde, nema ravnopravnosti ljudi u odnosu prema korumpiranoj političkoj eliti koja svoje korijene vuče iz ekstremne nekadašnje jugoslavenske ljevice koja hrvatsku državu nikada nije ni prihvatila nego je sada tolerira, uz to što kleveće sve što je s njom povezano, i koja Hrvatsku nastoji utopiti u moru Europske Unije, a referendum o tome biti će 100 posto krivotvoren u slučaju da ne bude većine za dragovoljno odstupanje hrvatskog suvereniteta na jednu iznadnacionalnu i ateističku umjetnu tvorevinu. Političku elitu Republike Hrvatske, navedene nasljednike ekstremne ljevice, najlakše je torpedirati preko komunističkih zločina jugoslavenske ljevice, jer onda bi svi oni koji bi morali odgovarati pred pravnom državom za zločine, za kršenja ljudskih prava za vrijeme Titove Jugoslavije, morali napustiti politiku, i u tom slučaju bi aktualna elita morala praktički nestati sa TV-ekrana. Zato se ta elita grčevito bori za lik i djelo "druga" Tita jer padom Tita padaju i oni, kako u HDZ-u, tako i u SDP-u, u HNS-u i svi njihovi sateliti na čelu sa Đapićem o kojemu je objavljen njegov dosje doušnika jugoslavenskog KOS-a.

Moram primijetiti da takvog bezobrazluka u vezi medijske šutnje o masovnim jugokomunističkim zločinima nad Hrvatima nema u drugim europskim društvima; također sam ustanovio da je ljevica u političkom sustavu RH, od 1990. do danas, u kontinuitetu namjerno torpedirala demokraciju i pravnu državu kako bi imala izgovor da Hrvatsku utopi u euroatlantskim integracijama jer naši naivni ljudi misle da će Hrvatska ulaskom u EU povećati standard svojega stanovništva, i da će Hrvatska postati pravna država, te da će korumpirana elita nestati, ali to je krivo mišljenje, naprotiv, ljevica, koja nije ni sudjelovala u stvaranju hrvatske države, i pri tome mislim na Franju Tuđmana, Ivicu Račana, i Ivu Sanadera i Stjepana Mesića, želi hrvatsku državu što prije likvidirati i svesti je na ono što je bila nekadašnja Socijalistička Republika Hrvatska u Titovoj Jugoslaviji - jedno veliko ništa !!! To što titoistička ljevica vlada u Hrvatskoj, i to na čelu s HDZ-om (!!!), proizlazi iz činjenice da je još Tuđman-Manolićev režim likvidirao i ubio demokratske prvake ove zemlje i hrvatske branitelje, uništio državotvornu Hrvatsku stranku prava i njezino članstvo i vodstvo, i to je jedini i doslovno jedini razlog što titoistička ljevica ovako besramno vlada i preko korumpiranog pravosuđa terorizira hrvatski narod, te ne moram valjda naglašavati da pojam "narod" obuhvaća i sve građane.

19.12.2007. (20:43) - _ - _ - _ -

• Miro

Čini mi se da svim Hrvatima, bili " lijevi " ili " desni ", manjka informacija tko i kakav je bio Tito do 1948. godine? Danas se Tito i titoizam projiciraju iz perspektive njegove nesvrstane transformacije kada se nakinđuren odlikovanjima kao Idi Amin vozikao morima svijeta. Takvog nakinđurenog i veselog diktatora volio je njegov narod od " Od Vardara sve do Triglava " . Sjetimo se samo potoka suza naroda kad je umro? Te suze i dan danas važe mnoge hrvatske obraze. Zato

govoriti o zločinima komunizma nije moguće sve dok ljevičari Hrvati, bivši komunisti i antiustaše kao antifašisti partizani se ne sjete da je Tito postojao i od 1941 - 1948. godine kada je sa svojim sustavom komunističkog terora ubijao Hrvate kao muhe.

Budući je to doba debelo otišlo u zaborav, jer ljudi koji su 1945. godine imali 12 godina danas imaju 80, i nije ih živih možda ni 10%. Tko se onda može sjećati kako je izgledala Hrvatska 1945, 1946, 1947 i 1948. godine? Filmova nema, ili se ne pokazuju, pisani dokumenti su dobrim dijelom uništeni, a sve što je ostalo je lažna i iskrivljena, uglavnom komunistički lakirana povijesti.

Današnji ljevičari koji su nakon 1991. godine u hrvatskoj državi namnožili do respektabilnog broja od približno milijun (nikada hrvatska nije imala toliko ljevičara kao danas) koji polako na razne načine ponovno uvode Tita u svijest sadašnjih hrvata kako velikog sina hrvatskog naroda i velikog hrvatskog državnika, koji nikada nije bio. Zato je danas skoro nemoguće govoriti o zločinima komunizma jer zločine brani " živa sila " od milijun ljevičara koji pred narodom moraju biti " čisti " od prevara i zločina. Prevare su tamo negdje preko kod Tuđmana, tuđmanovaca, HDZ-a , hrvatskih nacionalista, kod Thmposna kao jedinog živog " ustašu ", jer su svi drugi od 1990. godine po drugi put pobijeni .

Hrvatska zastava s petokrakom zvijezdom ponovno leprša u Kumrovcu iako je protuustavna, a partizanske rodoljubne hrvatske pjesme od " Po šumama i gorama " se pjevaju ne samo u Zagrebu već i provinciji, kao jučer u mjestu gdje trenutno boravim.

Nakon uspostave Hrvatske države svi akteri stvaranja su postali zločinci, kriminalci i lopovi, a to je dobar dio hrvatskog naroda. Poštene i dobri su samo oni Hrvati koji nisu pljačkali i opljačkali hrvatsku državu. Tako da danas u Hrvatskoj imamo dobre i poštene ljude ljevičare koji su iznikli na đubrištima komunističkih zločina njihovih djedova i očeva , i imamo lopove i kriminalce desničare koji su iznikli na tuđmanovom i hrvatskom nacionalizmu. Ti su pokrali sve što pokrasti moglo za slijedećih 100 godina . Tako se Hrvatska od prosperitetne samoupravne socijalističke republike pretvorila u državu divljaka koji samo krađu i pljačkaju teško stečenu samoupravnu komunističku imovinu. To je otišlo tako daleko da su u ljevičarskom narodu iz sjećanja u potpunosti nestale pljačke i zločini koju su vršili njihovi djedovi i očevi kao titovi komunisti i antifašisti. Zato se više nitko ne sjeća eksproprijacije eksproprijatora, oduzimanja blaga i ljetine seljacima, proganjanje bogatih seljaka, obrtnika, tvorničara, bankara, oduzimanje privatnih zgrada, stanova, imovine ....

Zaboravljene su i sve pljačke radi kojih je 1971. godine nekoliko tisuća Hrvata završilo u zatvorima, više desetina tisuća ih je smijenjeno a nekoliko stotina tisuća je moralo otići u inozemstvo. Te komunističke ljevičarske pljačke za sadašnje ljevičare nikada nisu postojale, kao što nikada nisu postajale ni milijarde dolara oduzetih od Hrvatskog naroda za izgradnju snažne i monolitne JNA s kojim se ponovno zločinački ubijalo Hrvate od Vukovara do Dubrovnika. Zastrašujuće je da su tenkovi prekriveni sa zastavom i petokrakom zvijezdom razarali Vukovar i ubijali Hrvate, i da se s takvim zastavama s petokrakom zvijezdom i dalje lamata u Kumrovcu kod kipa Tita koji je toliko mrzio hrvatski nacionalizam i Hrvatsku državu da je morao javno reći: " Hrvatska će postati država kad Sava poteče uzvodno ". Takav čovjek koji je direktno ili indirektno umanjio i tako malu Hrvatsku za najmanje 500.000 ljudi da bi ostvari svoj jugoslavenski boljševički komunizam još uvijek ima Trg maršala Tita u glavnom gradu Hrvatske.

I tako htjeli mi ili ne, danas je teže biti antiljevičar, anti SDP- ovac nego što je bilo biti antikomunist za vrijeme komunizma, jer sada imamo 1.000.000 ljevičara koji vrebaju svugdje i na svakom mjestu s motom kako onesposobiti ili " ubiti " Hrvata HDZ-ovca " !? Ako se kojim slučajem takvim ratobornim ljevičarima kaže da su hrvatski komunisti i ljevičari titoisti najveći lopovi, kriminalci i zločinci nad hrvatskim narodom ljevičari se obično zajapure kao purani i odmah djeluju kao čopor za uništenje neprijatelja. A ako im se kojim slučajem kaže da Tito nije bio samo protiv Hrvatske države, nego i protiv same ideje o samostalnoj državi, onda se mogu javiti i fizičke prijetnje. U takvom " ratnom stanju ", koje je vidljivo i na i

24.12.2007. (20:40) - _ - _ - _

• *Miro*

internetu " komunistički zločini su samo imaginarna slika prošlosti koju sve više zamjenjuje krivotvorena komunistička ljevičarska frazeologija o brizi za radnike i siromašne. I tako umjesto da se Hrvati otklanjaju od komunističkih zločina ponovno srljaju, ali ovaj puta u ljevičarske mentalne zločine, laži, prevare i gluposti.

Glavni zločinac svih zločina u Hrvatskoj je Tito koji j kako kaže Petan marksizam prepustio hrvatu Bakariću, radničku klasu slovcu Kardelju, unutrašnje i vanjske neprijatelje Srbinu Rankoviću, a sebi je dao sve u čemu se uživa: Bogatstvo, žene i moć. Vladao je kao bog i živio je bogovski na kosturnicama od najmanje 500.000 ubijenih Hrvata nakon rata.

Tek poslije njegove smrti na svijetlo dana je počela izlaziti istina o njemu kao čovjeku i političaru, o njegovoj pohlepnoj strasti prema luksuznim vilama i ljetnikovcima, a koristio ih je preko 70. Dobar dio toga je dobio kao poklon od svog zahvalnog hrvatskog naroda kojeg je mlatio svim sredstvima za vrijeme rata i poslije rata . Takav preplašeni i izmrcvareni hrvatski narod bio je dobar medij za krivotvorenu komunističku povijesti u Hrvatskoj. Veliki mučenik te krivotvorene hrvatske povijesti je i Hebrang koji gubi glavu samo zato što zastupao i branio interes Hrvatske pred najezdom boljševičkog komunizma importiranog iz Rusije.

Titov antifašizam ljevičari su usidrili i u Ustavu Republike Hrvatske što predstavlja nezapmačeni politički mazohizam jer se time u Ustav unosi da se Hrvatska dražava utemeljuje i na zločinu nad vlastitim narodom, nad utošama, Pavelićem i NDH, jer su fašisti za Tita i njegove komuniste bili Pavelčićevi Hrvati , kao što su to bili 1990. Tuđmanovi Hrvati. Titu nisu bili neprijatelji fašisti, jer su od rujna 1943. godine nastali s političke i ratne scene kapitulacijom Italije. Ostali su samo nacisti i ustaše. Budući da nacisti nistu fašisti, već nešto više, fašisti su svi oni koji politički čine NDH, i to je ono " što je najša borba dala " , t.j. da je u Hrvatskom Ustavu temelj Hrvatske zapravo bratoubilački rat u kojem su semeđusobno ubijali hrvati ustaše i hrvati partiozani. To Titu nimalo nije smtelao, čak naprotiv bilo je uobičajneo kao to iopisuje i Simo Dubajić. Egzekuciju zarobljenih Hravta u Kočevskom rogu daje se jedinici koja je imala za komandata Hrvata. " Bolje je da Hrvat ubija Hrvate,a ne Srbi ". To je formula koja je vrijedila sve do 1990. godine. No danas, 17 godina poslije ima isto ili slično značenje , t.j. da Hravt SDP-ovac " ubija " Hrvata HDZ-ovca, često puta režirano od istih podmetača i sponzora kojima je pripadao i Simo Dubajić, sa jugoslavenskom zvijezdom petokarakom na čelu ili zastavi.

Ako se danas zna da je Tito došao na vrh KPJ kao vrijedni cinkaroš u Komintreni za što je od Staljina nagrađen da postane partijski sekretar KPJ, onda se doista Hrvati trebaju konačno zapitati: Jesu li Hrvati po naravi, po svojoj tradiciji ljevičari, ili ih više od 100 godina netko vuče za nos kao političke balavce?

24.12.2007. (20:45) - _ - _ - _ -

• **CRNI BLOG KOMUNIZMA**

Hvala na opširnom sadržajnom i činjeničnom komentaru. Vaša posljednja rečenica je ključna, zaista, Hrvate više od 100 godina netko vuče za nos, a sve je počelo sa Strossmayerom koji je Hrvate vukao za nos, uz pomoć njegove sluganske politike prema Beču i Pešti kojom je nedemokratskim sredstvima, i režimskim nasiljem blokirao hrvatsku politiku Oca domovine Ante Starčevića. Što se tiče Franje Tuđmana, on je jedan od onih koji je Hrvate povukao za nos gore nego itko ranije, jer je to po prvi puta činio u ime hrvatstva, i retorike o hrvatskoj državi i hrvatskoj državnosti. Poglavnik Pavelić činio je također katastrofalne greške koje su NDH dovele do propasti, a partizani su samo instrument koji su taj hod prema propasti ubrzali i gurnuli NDH preko ruba propasti gdje je nastala. Međutim, Franjo Tuđman je od veljače 1945. bio u Titovom "Vrhovnom

štabu Jugoslovenske armije" iz kojega su dolazile zapovijedi o genocidu, i to je ono što je šokantno, a Hrvati to danas velikim dijelom ne znaju, ili ne žele znati kao što mogle stvari mi Hrvati guramo pod tepih. Do nas je, mi smo takvi, a oni poštteni su ubijeni i zatrti, opljačkani i oklevetani. Franjo Tuđman je svoj "staž" u "Vrhovnom štabu" priznao 1989., u zagrebačkom CK-časopisu "START", a prošle je godine njegova udovica Ankica to potvrdila u njezinoj knjizi "Moj život s Francekom", a ta knjiga predstavlja blasfemiju, i ruganje hrvatskom narodu. To odgovorno tvrdim. Franjo Tuđman je smaovoljno, bez da je hrvatski narod pitao, stavio komunističku šumsku skupštinu ZAVNOH u hrvatski Ustav, kao što je samovoljno, dva mjeseca nakon prvih višestranačkih izbora 1990. ukinuo službeni hrvatski povijesni grb, i za hrvatski grb odredio svoju vlastitu instant design-tvorevinu koju danas gledamo u našoj trobojnici, jedan nikad viđeni hrvatski grb !!! Ne bi se složio da u Hrvatskoj ima 1 milijun ljevičara. Kroz KPH i SKH prošlo je svega 200 tisuća Hrvata. Partizanskih ratnih veterana ima danas 70 tisuća, pa neka ih je 1945. bilo 150 tisuća (danas im hrvatska Vlada isplaćuje mirovine za njihov revolucionarno-genocidni staž), i postoji 200 tisuća doušnike bivše UDBE sa područja Hrvatske, tako da sve zajedno je riječ o pola milijuna ljevičara, maksimalno, a hrvatski narod broji preko 4 milijuna, znači, ljevičari su apsolutna manjina u hrvatskom društvu, ali žare i pale hrvatskom politikom sve u šesnaest, a to je zato što 1990. uopće nije došlo do tranzicije iz komunizma/tzv. "samoupravnog socijalizma" u demokraciju nego su samo promijenjeni nazivi, a kadrovi su ostali isti: umjesto SRH imamo RH, umjesto petokrake u stijegu imamo novi, nikad višeni stijeg, umjesto jednog CK-medija (TV Zagreb, Vjesnik narodne fronte Hrvatske, i Večernjeg lista) imamo desetak glasila u kojima žare i pale urednici i novinari koji su bili Šuvarov podmladak (Ninoslav Pavić - Europapressholding/Jutarnji list/Slobodna Dalmacija/Feral Tribune, Mirko Galić "CK-Danas", Globus, HRT...Galića je Tuđman postavio na čelo HRT-a, itd. Osnivači HDZ-a su redom udbaši (Josip Manolić, Josip Boljkovac, Franjo Tuđman, nekadašnji general JNA...), a pojam desnica je izvrnut jer to nije desnica nego ekstremna i udbaška ljevica, i sve parlamentarne stranke zastupaju ljevičarske ideološke nazore, samo što se zovu različitim imenima, kao "socijaldemokrati", "liberali", "konzervativci", "seljaci" itd. što sve predstavlja jedan trik, a imamo i cenzuru u medijima kao i za vrijeme titoističkog komunizma. SVE JE ISTO, SAMO NJEGA NEMA, dragi moji Hrvati! One istinske predstavnike demokracije i ljudskih prava, hrvatskog državnog prava, i slobode, eks-komunisti su dali likvidirati (Paradžik, Blaž Kraljević, davno prije još Bruna Bušića, a Dobroslava Paragu su oklevetali i stavili pod medijsku cenzuru i bezbroj puta na optuženičku klupu našega korumpiranoga pravosuđa. On je davno poručio: HRVATI, PROBUDITE SE! Međutim, mi ŽELIMO da nas šačica ljevičarskih ekstremista i dalje vuče za nos, pa ćemo vidjeti do kada će to tako funkcionirati, ili će se cijeli ovaj naš sustav urušiti jednoga bliskoga dana u sebe, poput implozije, jer to je ono što slijedi ako se ništa pozitivni ne dogodi. To je moja poruka, danas na Božić koji predstavlja svijetlost, pa neka nam Bog prosvijetli pamet, kao narodu, ili će nas pustiti da izumremo i nestanemo, jer trpimo toliku nepravdu!

25.12.2007. (21:48) -